

ще падне като листата долу. Всѣки, който мисли, че може да измѣни на законитѣ въ природата, той ще се намѣри въ положението на единъ листъ, който ще увѣхне, и на мѣстото му ще се яви другъ, по-достоеенъ. Сега Богъ е Любовь, но и ти трѣбва да бждешъ Любовь. Любовь съ любовь се разбира; мждрость съ мждрость се разбира; правда съ правда: истина съ истина; добродѣтель съ добродѣтель се разбиратъ. Тѣй стои тази работа. Ще любишъ, и ще те любятъ; ще мислишъ, и ще мислятъ за тебе; ще озарявашъ, и тебе ще озаряватъ; ще оправяшъ ли, и тебе ще оправятъ; ще туришъ основа въ живота на хората, и на тебе другитѣ ще турятъ такава основа. Тѣй седи великиятъ законъ въ самата природа. Слѣдователно, всички васъ наричамъ млади и стари, но ви разграничавамъ: „старъ човѣкъ“, въ този смисълъ, както се употребява въ Писанието, означава човѣка на грѣха, а „младъ човѣкъ“ — човѣка на божественото, на добродѣтеля, който е готовъ да служи на Бога. И тѣй, имайте прѣдъ видъ, че въ днешната бесѣда подъ думата „старъ“ подразбирамъ човѣкъ, който означава грѣха, а не я взимамъ въ онова първоначално значение, както се употребява „старъ“ човѣкъ, т. е. човѣкътъ на мждростта. Стариятъ човѣкъ е човѣкътъ на егоизма, т. е. оня, който мисли само за себе си, а младиятъ човѣкъ е човѣкъ на любовта. И, слѣдователно, ще забѣлѣжите у всички стари хора, че нова идея въ тѣхния умъ не може да внесете: тѣ постоянно съ старитѣ идеи живѣятъ, все старото повтарятъ. Тѣ само четатъ молитви. Стариятъ човѣкъ смѣта, като завърти колелото, колко пѣти го е завъртѣлъ, и отъ това заключава, колко се е помолилъ. Но тоза старо колело нищо ново не внася въ живота му. Стариятъ човѣкъ не иска да страда. Той иска всичко да му бжде охолно. Като натисне звънеца, каже: „Маро, Марийке, Стоянке, ти не знаешъ ли, че азъ съмъ старъ човѣкъ, моитѣ крака не държатъ, азъ не съмъ на млади години.“ И свърши. Свѣтътъ сега е оста-